

til under Salget ogsaa at indbefatte Tienderne, saa jeg troer, at de Tilfælde, som her omtales, slet ikke ville indtræde, og det forekommer mig, at det ikke kan betragtes som nogen særdeles Ulykke, om der i en eller anden Brag af Landet findes Nogen, der svarer Tiende in natura, naar der dog er Leilighed for ham til at blive fri for den.

Stampe: Ja, jeg skal ikke gaae ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt en Lov om Tiendens Afløsning for Tiden er tilraadelig eller ikke; dette Spørgsmaal er allerede udførligt behandlet her i Thinget idag, og blandt Andet er den Mening, — hvortil ogsaa jeg holder — at en saadan Lov ikke er tilraadelig, med megen Klarhed udviklet af den høitærede Ordfører, den høitærede Finanzminister og flere af Thingets ærede Medlemmer. Det er altsaa blot et Par korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig med Hensyn til nogle Ytringer af den ærede Landssthingsmand, fra hvem dette Lovforslag er udgaaet (Ararup). Den ærede Landssthingsmand har yttret, at Almeenvellet fordrer Tiendens Afløsning, fordi det er Tilfældet, at det under høie Kornpriser har været meget besværligt for vedkommende Tiendeydere at yde denne Afgift. Jeg er ogsaa af den Mening, at det er rigtigt, at Almeenvellet maaskee nok kan fordrer Tiendens Afløsning, men jeg kan ikke lade den Grund gjælde, som den ærede Landssthingsmand har anført. Jeg vilde kun tillægge denne Grund Gyltighed i det Tilfælde, at Tiendeafgiften skulde ophæves aldeles uden nogen Erstatning; men det er jo her ikke Tilfældet. Tiendeyderne skulle jo fremdeles vedblive at betale Renter, og jeg troer, det er det Samme, hvad enten en Afgift hedder Rente eller Tiende, naar den dog alligevel skal betales. Den ærede Landssthingsmand har fremdeles yttret, at han anseer det forøgede Arbejde, som Amtsforvalterne vilde faae ved for Fremtiden at opkræve Tiendeafgiften, for ikke at

ville blive betydeligt, og at det omtrent kunde sættes i Klasse med Opkrævningen af Gammel-skatten. Men jeg vil dog hertil tillade mig at bemærke — hvilket ogsaa er udviklet i Udvalgets Betænkning —, at der er en heel Klasse af Tiendeydere, nemlig alle Fæsterne, med hvilken Amtsforvalterne hidtil aldeles Intet have havt at bestille, efter som Afgifterne ere blevne opkrævede af Godseieren og ved ham indbetalt til Amtstuen i en samlet Sum. Den ærede Landssthingsmand synes fremdeles at bebrejde Udvalget, at vi have omtalt, at der her i Landet finder en Spænding og Frygt Sted med Hensyn til Eiendomsforholdenes Sikkerhed, og han har i saa Henseende hentydet til, at vi skulde have taget Hensyn til Klager, der i den Anledning vare indkomne, og blandt andre til Klager over Hovericommissionerne. Jeg maa i den Anledning blot bemærke, at det ikke er mig bekendt, at der er indkommet nogen Klage i denne Henseende til Udvalget, ligesom heller ikke dets Betænkning omtaler slige Klager; men jeg vil dog spørge den ærede Landssthingsmand, og jeg troer uden Frygt at turde spørge det ærede Things Medlemmer, om man dog virkelig ikke kan sige, at der for Diebliffet her i Landet finder en Spænding Sted. — Den ærede 2den Landssthingsmand for 7de Kreds (Nyholm) har yttret, at han finder Bestemmelsen i § 6 af det Lovforslag, vi have tilladt os at foreslå det ærede Thing til Vedtagelse, noget haard, efter som de Tiendeydere, som selv eie deres Tiender, egentlig ikke kunde have nogen Interesse af, at den blev ansat til en fast Afgift, og han har desaaarsag formeent, at det kunde være tilstrækkeligt, at slige Tiendeydere og Tiendeetere i een Person blive enige med dem selv om, hvad Tienden var værd; og dernæst anmeldte det for Tiendecommissionen, som da skulde være bemyndiget til at approbere eller forkaste Ansættelsen.